

Skala for Staten er heller ikke noget nyt i andre Stater. Den findes baade i Norge og nede i Preussen. Preussen er dog et konservativt Land, og naar et saa konservativt Land kan vedtage en saadan Lov, synes jeg, at vort Land ogsaa maatte kunne gøre det. I Preussen bliver Skatten udskrevet med fra $\frac{2}{3}$ pCt. for 900 Rmf., op til 4 pCt. for 100,000 Rmf. Det er omtrent den samme Skala, som foreslaas af mig. Vor Regering har i mange Tilfælde søgt at efterligne den preussiske Stat, men det har desværre gerne været i, hvad det var slet og daarligt. Jeg tænker paa vor Brøvsbrievgivning og vort Militærvæsen. Nu vilde i hvert Fald jeg anbefale, at vi for en Gangs Skyld og for en Forandrings Skyld søgte at efterligne Preussen i, hvad det var gavnligt og heldigt og altsaa fulgte det Spor. Preussen har vist med Hensyn til Stat efter stigende Skala. Da jeg i Udvalget staar ganske alene med denne Ændring, kan jeg selvfølgelig ikke have noget Haab om at faa den gennemført. (Ubfrydelse). Ja, Haabet bestemmer ingen, men alligevel ser Haabet noget svagt ud, og naar jeg alligevel har stillet Forslaget, er det, fordi det er et Punkt paa Socialdemokratiets Program. Jeg mener, at det er vor Pligt ikke at løbe fra dette Punkt, men føre det frem ved denne Lejlighed, hvor det har Betydning at fremdrage det. Mit Haab om at faa Forslaget gennemført er lille, fordi den Vand, der raader her i Rigsdagskølen, er Kapitalismens Vand. Det, det gælder om, er at værne og frede om de store Formuer og de store Indtægter. Vi se, at man ved vor Lovgivning søger at faa den Rigmanden og læsse Byrden over paa Smaaafolks Skuldre. Her var ved første Behandling nogen Strid om den Fordel og det Tab, de forskellige Kommuner kunde faa ud af denne Lov, og ved denne Lejlighed kom de forskellige Interesser frem, Kjøbenhavns, Købstædernes og Landdistrikternes, og hver for sig regnede de ud, hvilken Fordel og hvilket Tab Loven vilde bringe. Efter min Ændring synes jeg, at denne Strid vilde falde helt bort. Der vilde ikke længere blive Strid om, hvilken By der vilde have den største Interesse af Gennemførelsen af denne Lov. Det, som er Maalet her, er at ramme de store Indtægter og den store Formue, ligegyldig, hvor den findes, i By eller paa Land. Jeg synes ogsaa, at et Ændringsforslag som dette er et godt agrarisk Forslag. Vore Agrarer klage over de uretfærdige og trykkelige Skattebyrder, og de kunne have Ret i mange af deres Klager, men jeg synes, at den rette Vej til at afhjælpe og mildne deres Byrder

netop vil være at læsse Staten over paa de Skuldre, der ere stærke nok til at bære den, den store Formue og de store Indtægter. Det forekommer mig derfor, at dette Forslag i agrarisk Henseende er et godt Forslag, som den mægtige Agrarforening kunde yde sin Støtte.

Under Nr. 8 og 34 har jeg foreslaaet to Smaaændringer vedrørende Kongehuset. Efter Regeringens og Flertallets Forslag skal hele Kongehuset være fritaget for Skatten. Det har jeg ikke kunnet gaa ind paa. Jeg har stillet Ændringsforslag om, at Kongen og Civilisten er fritaget for Skat, men derimod skal det øvrige Kongehus svare Skat i Lighed med Landets andre Borgere. Det er ikke noget nyt, jeg har stillet op her, det er kun en Gentagelse af, hvad der fandt Sted i den forrige Indkomstskattelov af 1872. Altsaa her repræsenterer jeg det konservative Standpunkt, her staar jeg paa det gamle, og jeg venter derfor, at de konservative Medlemmer her i Salen ville støtte mig i denne Ændring. Jeg tror ikke, man gør Medlemmerne af det fgl. Hus nogen Tjeneste ved saaledes at stille dem uden for Lovene. Jeg tror, at man gør dem langt større Tjeneste ved en Bestemmelse om, at de skulle dele ondt og godt med Befolkningen, bære de Byrder, som skulle paalægges, sammen med den øvrige Befolkning. Hermed skal jeg tillade mig at anbefale mine Ændringer til Tingets Belvilje.

Scharling: Jeg beklager meget, at den Rætte Ændringsforslag, som jeg har stillet dels i Forbindelse med det ærede Medlem for Nalborg Amts Den Valgfreds (Bramsen) og dels alene, ere komne til at foreligge saa sent, at Tingets Medlemmer ikke have haft Lejlighed til at gøre sig bekendt dermed inden Forhandlingen, men Skylden er ikke vor. Det viste sig, at den Præsis, som nu er fastslaet her, at de 3 Gange 24 Timer, som skulle hengaa, inden en Behandling finder Sted fra Betænkningens Fremkomst, ikke tages bogstavelig. Det fortaas nu saaledes, at Betænkningen kun skal have foreligget 3 Dage, før den kommer til Behandling. Denne Præsis er ikke heldig, naar den tredje Dag er en Lørdag, og naar det er et stort og omfattende Lovforslag, der er Tale om. Faktisk er Udvalgets Betænkning først bleven omdelt her Lørdag Eftermiddag, efter at Mødet var sluttet, og vi have saaledes først Mandag haft Lejlighed til at faa Betænkningen i Hænde, om vi end Mandag Morgen, og enkelte maaste allerede Lørdag, ved Bladenes Meddelelser være bleven opmærksomme paa,